

L'ACCIDENT DEL TITÀNIC. CÀSTIG DE DÉU? Àngel Rodríguez Vilagran

El 14 d'abril de 1912 es va enfonsar el Titànic. La desgràcia va ser vista en diferents publicacions catòliques com un "càstig de Déu". També per a la *Hoja Parroquial del Obispado de Gerona* del 3 de setembre de 1944 que va publicar un article titulat «Dios también castiga en este mundo». L'enfonsament ha estat motiu de novel·les, pel·lícules i llegendes. Una tradició explicada en el full parroquial d'aquell diumenge deia que sota l'embarcació, a la proa, hi havia pintada en lletres ben grans la frase: "No God no Pape" (Ni Déu ni Papa), o que en altres llocs s'hi llegia "Ni la terra ni el cel ens poden submergir". També assegurava que el xoc del transatlàntic amb l'iceberg va ser precisament allà on hi havia escrit "Ni Déu ni Papa" i que el capità era un impiu declarat. Un bocí del text:

"Dios no deja sin castigo ciertas perfidias [...]. Sirva de experiencia este castigo a los que abusan de la bondad de Dios, para pecar impunemente. Si bien el Señor usa de bondad para con los hombres, también deja sentir algunas veces su divina justicia. Ya dijo San Pablo: "Es cosa horrenda caer en manos de Dios vivo".

(Dibuix a *Hoja Parroquial del Obispado de Gerona*, 3 setembre 1944, pàg. 3)

Vuit anys després (*Hoja Parroquial del Obispado de Gerona*, 20 abril 1952), tornava a ser notícia, i ara amb més raó, ja que es commemoraven els 40 anys del tràgic succés. Aquest cop resumien un article publicat a *Ecclèsia* on, segons ells, es demostrava que la tragèdia havia estat un càstig de Déu:

“Entre los obreros que lo construyeron los había muchos que eran impíos. Para mofarse de sus compañeros católicos, sobre el navío dibujaron verdaderas blasfemias. [...] Un empleado católico del Titánico escribía a sus parientes una carta en estos términos: «Estoy persuadido de que el barco no llegará a América, a causa de las odiosas blasfemias que lleva escritas en los flancos» [...] Dios tiene la eternidad para castigar, pero de cuando en cuando, levanta un poco el velo de su justicia y como un relámpago en noche de tempestad ilumina con luz potente la mente humana. Seguro que aún viven algunos supervivientes de la tragedia. El hecho les habrá impresionado toda la vida. Que impresione también a los que a los cuarenta años del acontecimiento lo consideramos sin ningún apasionamiento. Y no olvidemos que Dios puede castigar en todo momento a las sociedades y también a los individuos. Y el Titánico debiera recordar a los blasfemos que Dios puede castigar la blasfemia aún en este mundo”.

El full parroquial d'aquell dia també es feia ressò d'una de les més famoses tradicions que està relacionada amb la banda de música del vaixell:

“Ante el peligro se piensa en invocar a Dios. La orquesta, que terminaba su música de baile, empieza el cántico «¡Más cerca de Ti, Dios mío ... Más cerca de ti!» Algunas personas a coro repiten la plegaria, mientras que otros pasajeros se arrodillan sobre el puente y rezan con fervor”.

L'exemple del Titànic com a càstig de Déu no va ser utilitzat només en el full parroquial de la diòcesi de Girona, sinó també en publicacions semblants, tal i com escriu Josep Maria Albaigès¹ en el seu article *El castigo del blasfemo Titánico* i que es pot llegir en un apartat del seu web²: <http://www.albaiges.com/religion/castigotitanic.htm>
Una d'aquestes publicacions mencionades per Albaigès és *La Fiesta Santificada*, que ell va veure repartir a les parròquies de Lleida a la dècada dels anys 50.

Fou veritat que el Titànic portava pintades aquelles frases blasfemes? Molts creuen que no són més que llegendes urbanes, però a la pel·lícula de James Cameron *Titànic* estrenada l'any 1997 hi ha un fragment, quan encara no es porten 30 minuts, on un dels protagonistes diu: “Ni Déu el pot enfonsar”. Alguna cosa hi ha de certa.

Àngel Rodríguez Vilagran

Text extret de la meua tesi doctoral *La comunicació catòlica a la diòcesi de Girona. Passat i present*. Defensada el 2009 a la Universitat Autònoma de Barcelona. Facultat de Ciències de la Comunicació.

Text refet el 14 d'abril de 2012, en el centenari de l'enfonsament.

Es permet la reproducció citant la seva procedència.

¹Josep Maria Albaigès és enginyer de camins i llicenciat en ciències econòmiques, però també és conegut pels seus estudis de les onomàstiques i significats dels noms. La seva obra més coneguda és *Diccionario de nombres de persona* (Barcelona: Edicions 62, 1986 3ª edició).

² Visitada el 13 d'abril de 2012.